

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
Diumenge de Pasqua 2026 – Núm. 359

Als 4 vents

Em dispo a viure aquest dia festiu i primaveral d'una manera especial. Per fer-ho, m'atanso al meu espai de pregària amb una disposició també especial. Vaig fent espai pel silenci, mentre camino poc a poc cap al meu espai de pregària d'avui. En cada pas cap allí, poso atenció al pas de l'aire pel meu cos, mentre inhalo i exhalo. Faig un pas, ara un altre. M'adono d'aquest pas de l'aire acompassat amb el pas del caminar. Em dispo així a acollir la Vida. En arribar-hi, m'hi assec. Recorro el meu cos. L'escolto, des dels peus fins al cap. M'adono del que el cobreix hores d'ara. La roba que duc damunt. Faig venir a la memòria el que l'ha cobert durant la nit: els llençols. Aquells que s'enganxen al cos qua no tinc esma de posar el peu en terra de matinet.

Poso les mans, una damunt l'altra, en forma de conc. S'eixampla així l'espai per acollir la vida, la que batega sota l'aparença amortellada. Faig atenció als sentits per endinsar-me als sepulcres del món. M'imagino entrant-hi. Hi trobo vides sepultades sota un poder esclavitzant -potser inconscient- que impedeix veure, creure, entendre... que tanmateix hi ha Vida. Darrera els llençols d'amortellar dels sepulcres del món, hi trobo les portes dels cors que no gosen mostrar les pròpies ferides, disfressats sota aparença de bé, sacsejats per les ensopegades, que malden sincerar la vida que els manté vius. Quan connecto amb aquesta Vida que els habita, el llençol aplanat pren consistència, pren cos, hi batega la Vida.

M'imagino empatitzant amb el rostre de qui trobaré al parc davant de casa, que ha passat la nit al ras, aquest sense llençol per jaç. Tanmateix, hi gemega la Vida.

M'imagino capbussant-me en les vides sepultades sota el gemec de la injustícia: els sense sostre, els d'aixopluc en aixopluc cercant llar estable, els de país en país cercant benestar, els que malden per un sentit a llurs vides... Capbussant-me en aquests sepulcres, m'atanso als llençols que els amortallen. Cerco el darrer alè de vida que les va sostenir. Tanmateix, allí també hi trobo Vida.

M'aturo a contemplar els llençols del món: el llençol estès, el desplegat, el replegat, el que no cobreix cap cos perquè la Vida l'ha empès a més Vida. M'apropo als plecs i replecs dels llençols de les vides properes. Ho faig amb el contacte epidèrmic, amb l'olfacte que em parla de vida sostinguda, avergonyida, suada...

Tot d'una, veig el llençol de cadascuna d'aquestes vides, estès als 4 vents. Com si d'una pantalla de cinema es tractés, s'hi projecta la vida de cadascun d'ells: vida gestada, rebuda, donada, esperançada... sepultades per llençols que encara no s'han desplegat.

Amb aquesta disposició, m'atanso a la Paraula que dona Vida: [Jn 20,1-9](#). *"Veié, cregué... no havien entès"*. He entès que darrera aquestes vides sepultades, és Crist qui dona Vida? He vist, he cregut, he entès que darrera el llençol aplanat, el Crist Viu, i em convida a fer el pas per trobar-se personalment amb mi?

Disposant-me a desplegar el llençol de la Vida als quatre vents, per donar més Vida.

"Maria Magdalena"
Carles Buéas

CRIST VIU, OCASIÓ PER VIURE RESSUSCITATS EN CRIST!!